

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy – w P. T. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 14.07.2015 roku

sprawy **D. P.**, syna A. i M. z domu K., ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 lutego 2015 roku około godz. 16.30 w miejscowości C. woj. (...) powiat (...) przy ulicy (...) na terenie posesji dokonał uszkodzenia ciała M. K. w ten sposób, iż w trakcie szarpaniny pomiędzy nimi uderzył go kilkukrotnie pięścią w twarz czym spowodował u M. K. obrażenia w postaci stłuczenia głowy i twarzy, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego i otarcia naskórka twarzy, stłuczenia nosa, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej z zasinieniem na skórze i z pęknięciem żebra IV przy czym wyżej opisane obrażenia ciała M. K. spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające nieznacznie dłużej niż siedem dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

1. oskarżonego **D. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 kk, przy tym przyjmuje, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego w głowę a po upadku pokrzywdzonego kopał go w okolice żeber i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 22 lutego 2015 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Uzasadnienie (ograniczenie uzasadnienia w trybie art. 424 § 3 kpk)

D. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 22 lutego 2015 r. około godz. 16.30 w miejscowości C., powiatu (...), woj. (...) przy ul. (...) na terenie posesji dokonał uszkodzenia ciała M. K. w ten sposób, że w trakcie szarpaniny pomiędzy nimi uderzył go kilkukrotnie pięścią w twarz czym spowodował u M. K. obrażenia w postaci stłuczenia głowy i twarzy, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego i otarcia naskórka twarzy, stłuczenie nosa, stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej z zasinieniem na skórze i pęknięciem żebra IV przy czym wyżej opisane obrażenia ciała M. K. spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające nieznacznie dłużej niż siedem dni, **tj. o czyn z art. 157 § 1 kk**

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 kk, z tą zmianą, iż oskarżony uderzył pokrzywdzonego M. K. w głowę, a po upadku pokrzywdzonego oskarżony D. P. kopał leżącego w okolice żeber, powodując u wskazanego obrażenia ciała opisane szczegółowo w opinii biegłego chirurga, a za opinią - w akcie oskarżenia. W świetle opinii biegłego chirurga obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony kwalifikować należy jako obrażenia naruszające czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni. Zważywszy na umiejscowienie obrażeń, uzasadniona jest ocena, iż między działaniem napastnika, a skutkami w postaci opisanych w opiniach biegłego obrażeń ciała, stwierdzonych u pokrzywdzonego zachodzi adekwatny i normatywny związek przyczynowy. Rodzaj obrażeń pozwala na przyjęcie w realiach tej sprawy występku z art. 157 § 1 kk.

Wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie z tym, że z uwagi na charakter stawianego oskarżonemu zarzutu konieczne jest sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. W realiach tej sprawy nie można uznać, iż oskarżony chciał spowodowania określonych następstw (obrażeń). Jednakże zadając uderzenia w twarz, a następnie kopiąc leżącego pokrzywdzonego oskarżony przewidywał taką możliwość i godził się na to, że spowoduje określone następstwa w postaci naruszenia czynności narządów ciała. Rodzaj uszczerbku uzależniony jest od natężenia i siły zadanych ciosów.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu należy ocenić jako znaczny, z uwagi na sposób działania, umiejscowienie obrażeń.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kara grzywny 50 stawek dziennych (po którą Sąd sięgnął wobec treści art. 37akk) jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia jako okoliczności łagodzące:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu,
- złożenie wyjaśnień pomocnych w ustaleniach faktycznych,
- fakt przeproszenia pokrzywdzonego, pojednania ze wskazanym,
- skrucha, żal z powodu takiego występku,
- postawę pokrzywdzonego, który nie domaga się surowego potraktowania oskarżonego, powołując się na porozumienie z oskarżonym, jego przeprosiny i skruchę.

Jedyną okolicznością obciążającą w tej sprawie jest uprzednia karalność oskarżonego, w tym za czyny z art. 223 kk, art. 222 § 1 kk. Okoliczność ta stanowi negatywną przesłankę procesową do skorzystania w tej sprawie z instytucji opisanej w art. 59a § 1 kk. Oskarżonemu stawiany jest bowiem zarzut popełnienia czynu z art. 157 § 1 kk (z katalogu występków wymienionych w powołanym przepisie), oskarżony pojednał się z pokrzywdzonym (zgodne oświadczenia oskarżonego i pokrzywdzonego), pokrzywdzony nie domaga się surowego traktowania oskarżonego.

Przewaga okoliczności łagodzących, a w szczególności podkreślany wielokrotnie fakt pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonym, przeproszenia wskazanego (zainteresowani podali sobie ręce także na rozprawie), pozwala sięgnąć po karę o charakterze wolnościowym i najłagodniejszą w katalogu kar.

Należy zaznaczyć, że zastosowana wobec oskarżonego sankcja, to kara podlegająca efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się

dopuszcili. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk, a w szczególności to, że oskarżony posiada stałe wpływy z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Jak już zaznaczono, Sąd sięgnął w realiach tej sprawy, zamiast do kary pozbawienia wolności (a taką sankcję przewiduje art. 157 § 1 kk), po karę grzywny, bo taką możliwość daje aktualnie (po 1 lipca 2015r.) dyrektywa określona w art. 37a kk. Płynie z niej wyraźny prymat kar wolnościowych, bo przecież daje możliwość (alternatywę) orzeczenia kary grzywny, czy ograniczenia wolności nawet wtedy, gdy możliwości takiej nie daje konkretny przepis prawa materialnego części szczególnej Kodeksu karnego i pozakodeksowych przepisów karnych (tak w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw). Co do powodów, dla których ustawodawca daje prymat kar wolnościowych w tym miejscu wypada się tylko odwołać do obszernego uzasadnienia projektu wspomnianej ustawy nowelizującej.

W oparciu o treść art. 63 § 1 kk Sąd zobligowany jest zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary aby dolegliwość związana z pozbawieniem wolności sprawcy w sprawie nie pozostała poza nawiasem wymierzonej mu i podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności albo orzeczonej kary ograniczenia wolności lub kary grzywny. Tak więc zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet jednej z wymienionych kar stanowi ustawowe dobrodziejstwo dla oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wyrażany jest pogląd, iż okres rzeczywistego pozbawienia sprawcy wolności w sprawie podlega zaliczeniu na poczet kary podlegającej efektywnemu wykonaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 r., RNw 33/70, LEX nr 21325, wyrok SN z 24 sierpnia 1988 r., V KRN 161/88, OSNPG 1988, z. 12, poz. 129; wyrok SN z 18 stycznia 1993 r., III KRN 158/92).

W sprawie przedmiotowej efektywnemu wykonaniu podlega kara grzywny. W świetle powyższych rozważań zasadne jest zaliczenie na poczet wskazanej kary okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie według zasady przewidzianej w treści art. 63 § 1 kk, mianowicie przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa

a/ kwotę 190 złotych tytułem zwrotu wydatków:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),
- wynagrodzenie biegłego chirurga – 120 zł..

b/ opłatę w wysokości 50 złotych, której wysokość ustalono na podstawie art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).